

ΗΛΕΙΑ 2008

Νίκος Κιζήλος, Φιλολόγος, Σχολικός Σύμβουλος Ε π αγγελματικού Προσανατολισμού

Μέλος της επιστημονικής κοινότητας του ΑΚΜΑ.

Με τσουρουφλισμένο ήδη λίγο το πετσί και την ψυχή μου από τη θεά του βουνού πάνω από τα Τρουπιά του Αιγίου, σε απόσταση 600 μέτρων από το σπίτι, κι έχοντας για πρώτη φορά αντικρύσει το... ρευστό της φωτιάς τόσο κοντά μου, βρέθηκα πρωί κι απρόβλεπτα στην Αμαλιάδα, ανάμεσα και μαζί με συνηχούντες ομοτίμους, δασκάλους και φίλους, καθέννας με την ευθύνη του, αδιαίρετη και συλλογική, απέναντι -αυτή είναι η σωστή λέξη- σε πέντε κοπέλλες του κέντρου πρόληψης, να προσπαθώ να συναισθανθώ τι μπορεί να χρειάζεται ένα κέντρο πρόληψης στα πέριξ της συμφοράς, δίπλα στα αποκαϊδία. Είδα πέντε διστακτικές γυναίκες, σε διαφορετική φάση ζωής καθεμιά, παλεύοντας ανάμεσα στην αναζήτηση προσωπικής ταυτότητας και την θέση στην οικογένεια που φτιάχνουν, με μονιμότερη ή πιο πρόσκαιρη θέση και ρόλο στο κέντρο πρόληψης, ίσως και στην περιβάλλουσα κοινωνία, και, ασφαλώς, φαντάζομαι, στις σημαντικές σχέσεις, να μην μπορούν να διατυπώσουν αίτημα: "Θέλουμε εκείνο ή το άλλο..." ή "Σκεφτόμαστε να..." -εκεί, στο κέντρο, μου ήταν δύσκολο και συγκινησιακά επώδυνο να φανταστώ τι γύρευα κι εγώ σ' ένα χωριό που κάηκε: να δώ σαν τουρίστας ή να βοηθήσω, αλλά πώς; Η εντύπωση αυτή από την πρώτη συνάντηση μέσα στο κέντρο, μετριάστηκε από την εμπειρία στο... καμμένο χωριό, όπου μας υποδέχτηκε η κυρία Λίτσα, δυνατή απ' τη μια και σκληρή -"παράδειγμα" είπα στην αρχή, πώς μπορείς να βρεις το θετικό και τη δύναμη να αρπάξεις πάλι τη ζωή μέσα από τη στάχτη- αλλά και έτοιμη να κοκορευτεί για ό,τι έχει κατορθώσει, λίγο σαν τους ναυτικούς που -με τρόπο γοητευτικό, είναι η αλήθεια- σε πάνε αλλού. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, μέσα στο νοικοκυριό-μαγαζί της κυρίας Λίτσας, με το καλοδεχούμενο ημίμπρουσκο-αχνόγλυκο κόκκινο και τις δυσαπόδραστες λιχουδιές -ιδιαίτερα αυτό το σατανικό χοιρινό!- έκατσε μαζί μας στο τραπέζι -αλλά σιωπηρά, σαν κάτω από το τραπέζι- το αίτημα της σύνδεσης, του μοιράσματος, με κοινό πιάτο και ποτό, χωρίς δουλειές, χωρίς τους περιορισμούς του εργασιακού στόχου, χωρίς το άγχος της ευθύνης μέσα σε μια πονεμένη κοινωνία που ως και σήμερα ανακάμπτει χάρις σε αμφιλεγόμενες επιχειρήσεις. Εδώ, κι εγώ βρήκα κάποιες απαντήσεις, βοηθώντας με τον οβολό μου σε αντάλλαγμα για πραγματικές υπηρεσίες -το τζίρο που κάναμε στην κυρά Λίτσα και, ελπίζω, στο χωριό-, την ίδια την κυρα-Λίτσα -θά 'θελα να το πιστεύω-, το μοίρασμα, σαν πλαίσιο, σαν δίχτυ ασφαλείας για την όποια συνεργασία ακολουθήσει, αν ακολουθήσει, και, τέλος, τα παιδάκια

στην αυλή, με την πλάτη στον τοίχο του καμμένου σπιτιού, να παίζουν όπως ο θεός τα ζάρια! Τα παιδάκια και τα μεγαλύτερα παιδιά στα σχολεία χρειάζονται έναν τέτοιο -ακόμη και καμμένο- τοίχο για να μπορούν, ακουμπώντας την πλάτη τους να παίζουν. Τοίχος θα μπορούσε να είναι ο τοίχος του δωματίου, του σπιτιού, φυσικός αλλά και -σε συνάφεια μ' αυτό που κάποιος σαν κι εμάς, ως μη τεχνικοί, θα μπορούσαν να δώσουν- συμβολικός: ΧΕΙΡΑ ΒΟΗΘΕΙΑΣ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ. Μέσα στις αρμοδιότητες ενός κέντρου πρόληψης. Και μέσα στο πλαίσιο του σχολικού χρόνου που τελειώνει και, μαζί μ' αυτόν, η δυνατότητα να παρέμβεις στο σχολείο. Ή: ΧΕΙΡΑ ΒΟΗΘΕΙΑΣ (ίσως ένα είδος εποπτείας-εκπαίδευσης) Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΒΟΗΘΟΥΝ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ. Αν το θέλουν! Αλλιώς, ας πάμε πάλι στην κυρα-Λίτσα, να συνδεθούμε με τον τόπο και με τους ανθρώπους και να τζιζάρουμε. Βοηθάμε κι έτσι. Ή, φεύγοντας από τους περιορισμούς της επαγγελματικής ταυτότητας, παίζοντας πιο πολύ με τους διαθέσιμους υποεαυτούς μας και με τους ρόλους που κατέχουμε, ας αναλάβουμε μιαν άλλης τάξεως ευθύνη, όπως π.χ. τα παιδάκια που έπαιζαν με την πλάτη στον τοίχο λίγες μέρες το καλοκαίρι -αλλά γι' αυτό θα χρειαστεί να μιλήσω πρώτα με τη γυναίκα και τα παιδιά μου.

30/3/2008